

РЕШЕНИЕ

№ 12096

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **646** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. К. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж. к. Л., [жилищен адрес] чрез адв. Я. А. - САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 25-4332-006077/29.12.2025 г. по чл. 171, т. 1, б.3)ГГ) от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП., до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съда за отмяна на оспорената ЗППАМ.Претендира присъждане на сторените съдебни разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован се явява лично и с адв. А., като поддържат жалбата по изложените в нея съображения. Претендират присъждане на разноски по списък.

Ответникът - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. П., който оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли и да потвърди процесната заповед, като законосъобразна и правилна, издадена от компетентен орган при спазване на административно производствените правила. Представя писмени бележки.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за

установено следното от фактическа страна:

На 25.12.2025 г. срещу Д. К. Т. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4743064 за това, че на същата дата, в [населено място], управлява по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил ЛЕКСУС ИС 220 Д с рег.номер СВ3250ТО, като е спрял за полицейска проверка пред номер 86, при която след направени справки с РСОД и ОДЧ, се е установило, че МПС е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. на 09.12.2025 г. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“) „гг“) от ЗДвП., с която за извършеното от Д. К. Т. нарушение е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Видно от представената от жалбоподателя застрахователна полица, на 07.01.2026 г. е сключена застраховка "Гражданска отговорност" за процесния автомобил.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Процесната заповед е издадена от П. Х. П., който съгласно приложената по делото Заповед рег. № 513з-9570/13.09.2024 г. заема длъжността полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатират съществени нарушения на административно-производствените правила.

Оспорената заповед е постановена при несъобразяване с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В издадения във връзка със случая АУАН е посочено, че от страна на жалбоподателя е извършено нарушение по чл. чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП., която норма разпорежда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Тази норма сама по себе си не предвижда конкретно правило за поведение и съответно

налагане на санкция, а определя единствено изискванията на които трябва да отговарят съответните ППС за движение по републиканската пътна мрежа.

Според нормата на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП. условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.

Според разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от цитираната наредба, при служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 18б, ал. 1, т. 8, вр. чл. 18, ал. 1, т. 2, се уведомява собственикът на превозното средство, посочен в регистъра.

Изискване за уведомяване е въведено и в разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ /изм. – ДВ, бр. 63 от 2025 г., в сила от 01.08.2025 г./, според която Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка.

Според разпоредбата на чл. 574, ал. 11 от КЗ /изм. – ДВ, бр. 63 от 2025 г., в сила от 01.08.2025 г./ компетентните органи по ал. 1 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство.

В конкретния случай липсват данни жалбоподателят да е бил уведомен както от Информационния център, така и от органите на „Пътна полиция“ за служебното прекратяване на регистрацията на МПС поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Освен това, констатираното нарушение е преустановено след установяването му.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. в редакцията ѝ след изменението в бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г. служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Съдът намира, че в конкретния случай оспорената принудителна административна мярка е постановена и при нарушаване на материалния закон – неспазване на прогласения в чл. 6 от АПК принцип на съразмерност при постановяване на административните актове.

Като проявление на принципа за съразмерност, разпоредбите на чл.6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за

нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

Предвид изхода на спора, искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, съдът намира за основателно. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил и доказал действителни разноси в размер на 315,11 евро или 616,30 лева, представляващо адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна помощ и съдействие и заплатената държавна такса за образуване на делото.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр.2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 36-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 25-4332-006077/29.12.2025 г. по чл. 171, т. 1, б.3)ГГ) от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на Д. К. Т., ЕГН [ЕГН], е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП., до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. К. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж. к. Л., [жилищен адрес] разноси по делото в размер на 315,11 /триста и петнадесет евро и 11 евроцента/ евро, равняващи 616,30 /шестстотин и шестнадесет лева и 30 ст./ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: